

Barbara

ERIVÄLJANNE

Cartland

Oht Niiluse ääres

ERSEN

Barbara Cartland
Danger by the Nile
1973

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Tõnu Ehasalu
Korrektor Mari Mets

© 1965 by Barbara Cartland

All rights reserved.

© 2005 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10373
ISBN 978-9949-20-006-1

Esimene peatükk

“Ei! Ei! Alex, ei!”

Protest ei olnud äge. Mehe huultel, mis olid Romina suule väga lähedal, väreles väike võidukas naeratus ning ta vastas:

“Milleks võidelda? Sa armastad mind, ma tean. Ära võitle, Romina, parem oleme õnnelikud. Ma õpetan sulle, milline on armastus tegelikult – suurepärane, imeline, kõikehõlmav.”

Tema sügav, kerge aktsendiga hääl mõjus hüpnootiliselt.

Äkki kostis kolinat, mis tundus järsk ja otsustav.

Alex tõusis häiritult istukile, nagu oleks ta keha instinktiivselt ohule reageerinud.

Romina tõstis pea. Ta lamas pehmel, patjadega kaetud punasel sametsohval kamina ees ning nägi elutoale

pilku heites, et väikesesse eesruumi viiv uks on pärani lahti.

“Ilmselt oli see kirjakast,” sõnas ta vaikselt.

Seda öeldes oleks ta justkui kuulnud pehmeid samme. Keegi jooksis mööda pikka koridori, kuhu avanes korteriuks. Või kujutas ta seda endale ette?

“Kirjakast?” kordas Alex.

Romina vaatas talle otsa ning märkas, kui pinges mees oli.

“Las ma vaatan, mis see on,” ütles Romina. Mees ei hakanud vastu vaidlema ning tõusis diivanilt üles. Romina libistas jalad põrandale.

Pehme läbipaistev kleit, mida ta oli nümfi mängides kandnud, oli kortsus ja korratu väljanägemisega. Ta sikutas kannatamatult plisseeritud šifooni, tundes äkki vastikust enda ja oma nõusoleku vastu Alexiga armatseda.

Ta pea oli raske ja käis pisut ringi. See pidi olema ballil joodud veinist. Tavaliselt jõi ta väga vähe, kuid seal oli šampanja pidevalt ta klaasi voolanud. Ta mäletas, et oli Alexile öelnud – ta ei taha enam.

“Miks ma lasin tal endale nii palju valada?” nõudis Romina endalt, minnes avarasse halli, kus olid vaid tool, kuldne konsoollaud ning ukse külge kinnitatud traadist kirjakast.

Ta pööras pead ja vaatas tagasi.

Alex seisis kamina ees, korrastades peent, kaunistustega sametülikonda, mida ta oli ballil kandnud. Vene vürst 17. sajandist, oli ta enda kohta öelnud. Kahtlemata nägi ta oma tulekarva, karusnahaga ääristatud mantlis ja kõrgetes punastes nahksaabastes kena välja.

“Mul oli õigus,” hüüdis Romina, “oligi kiri.”

“Sellisel öisel ajal?” küsis Alex.

Romina vaatas seinakella. See näitas peaaegu pool kolm.

“Eriline!” hüüatas ta. “Selle peale ma ei mõelnudki.”

Ta tegi postkasti lahti ning võttis kirja välja. Sellel oli tema nimi – tugevas, silmatorkavas käekirjas, mida ta väga hästi tundis. Marki ei olnud.

“See on...” hakkas ta ütleva, ent avastas, et kirja all on veel midagi – telegramm. See kollane ümbrik oli jäänud märkamata.

Telegramm oli seal ilmselt juba siis, kui ta koju tuli, arvas Romina. Ta oli olnud liiga hõivatud, kuulates Alexi juttu, tundes tema käsivart end innukalt diivani poole tõukamas – seepärast polnudki ta seda märganud.

Ta avas aeglaselt ümbriku.

“Mis see on? Kellelt see kiri on?” küsis Alex.

Romina ei vastanud talle. Ta põrnitses telegrammi oma käes ning äkki kadus värv ta näost.

BARBARA CARTLAND

“Romina, tule tagasi!” käskis Alex.

Ilmselt ta kuulis, sest tõstis pea ja vaatas üle neid lahutava ruumi.

Mees seisis elutoa poolpimeduses ning kaminatuli ja väike lamp valgustasid ta selgeid näojooni, laubalt tagasikammitud tumedaid juukseid ning täidlasi sensuaalseid huuli.